

## Калинка-Малинка

Една Калинка-Малинка, съ червени корави крилца, прошарени съ черни точки, кацна на ржката на мъничката Елка.

Елка простръ ржчичката си на слънце и я държеше неподвижно, за да не обезспокои малката бубулечка.

Калинка-Малинка стоя дълго време спокойна и неподвижна. Следъ това разпери крилца, шавна съ тѣхъ и рече:

— Боже мой, кждѣ съмъ азъ?

— Ти си почивашъ на моята малка ржчичка, — каза Елка. — Бжди спокойна и седи колкото искашъ.

— Благодаря ти, малко момиченце, азъ вече си починахъ, — отговори Калинка-Малинка и почна да се разхожда по ржката на Елчето.

— Откждѣ долетѣ, Калинке-Малинке — попита я Елка.

— Азъ ида тукъ отъ малката горичка — живѣхъ си спокойно между трѣвичкитѣ и хубаво ми бѣше да се качвамъ по тънкитѣ имъ стѣбълца. Но прѣди малко отъ нѣкждѣ долетѣ една страшна птица, по-голѣма дори отъ единъ желждъ, и поиска да ме грабне. Азъ се заврѣхъ между коренчетата на трѣвичкитѣ, но птицата почна да ме търси тамъ съ човката си. Тогава азъ избѣгахъ. На твоята ржчичка намѣрихъ спасение и спокойствие. Кажи ми сега, мъничка Елке, какво добро искашъ да ти сторя.

— Нищо, нищо не искамъ, Калинке-Малинке, менѣ ми стига и това, дѣто дойде да ти се порадвамъ. Ти си много хубава бубулечка.

— Слушай, малка Елке. Азъ пакъ ще ида въ горичката на малката полянка, между коренчетата на трѣвичкитѣ. Тамъ наблизо, на единъ буковъ листъ, живѣе Слънчо. Той е много мъничъкъ, много веселъ. Въ ржцѣтѣ си всѣкога носи едно малко букетче отъ всички горски билки. Който помирише това букетче, веднага заспива сладко и въ съня си вижда най-хубавото царство на цвѣтята и на мъничкитѣ животни. Ако нѣкога не